

have Snoren saa lang eller ikke, og naar man er udsat for at blive straffet, hvis Snoren ikke kaldes kort af Netten, antager jeg, at Folk nok finde paa at have den af en saadan Længde, at den kan siges ikke at være meget lang, i alt Fald at den med nogenlunde Rimelighed kan henføres under Kategorien „kort“. Det synes mig ogsaa, at man, hvis man vil, til 3die Behandling kan foreskrive, hvor mange Aler Snoren maa være lang for at være kort. Jeg vil gjerne indrømme, at dette Vndringsforslag maasse bør affattes noget anderledes, end det er affattet — Noget finde jo, at det er for løst — men det kan ikke ved Vndringsforslag til 3die Behandling, og naar man vil gaa ind paa Principet og vedtage, at det skal være tillødt at føre Hundene ud i det Frie, uagtet der er Sygdom tilstede, naar det bliver gjort paa en saadan Maade, at Ingen tager Skade derved, forekommer det mig, at man kan vedtage Vndringsforslaget. Skulde der være Tvivl om, hvorvidt en Snor er tilstrækkelig stærk, som der staar i Vndringsforslaget, kan man foreskrive f. Ex., at det skal være en lille Lænke, den kan i alt Fald ikke gnaves over. Jeg har netop selv i denne Hundepestens eller Hundesygens-tid været Vidne til, hvorledes to Hunde i Nærheden af, hvor jeg boer, hjalp hinanden til at skaffe sig af med den besværlige Indretning af en Mundkurv. Jeg maa dog bemærke, at den ene af dem ikke havde Mundkurv, og det var altsaa en Zeiltagelse, naar jeg sagde at de hjalp hinanden, men den ene hjalp den anden, idet den nemlig gnavede i en Rem, som den anden havde om Halsen. Det lykkedes virkelig den anden paa den Maade at blive fri for Mundkurven, og efterat den havde sølt sig fri, før den hen imod mig og en anden Mand, saaledes at vi bleve i høj Grad forstrækkede; men det kan dog ikke bevæge mig til at være imod dette Vndringsforslag; thi der var Ingen, som lebede disse Hunde, og der er stor Forskjel paa, at Hunden gaar løs med Mundkurv paa, og at den blive ledet. Jeg tror, at man kan gaa for vidt i sin Strengthed i saa Henseende. Et æret Medlem (G. Koch) begyndte med at sige, at han var en Ven af Hunde; jeg er en Fjende af overflødige Hunde, men ikke desto mindre vil jeg dog være saa retfærdig imod mine Medborgere, som ønske at holde Hunde, at jeg vil tillade dem at have dem, naar de ikke skade mig og andre Medborgere, og da det forekommer mig, at der i dette Vndringsforslag er al mulig Sikkerhed tilstede, kan jeg ikke være imod at stemme derfor. Hvad derimod det andet Vndringsforslag angaar, maa jeg rigtignok ganske samstemme med, hvad den anden sidste Valer antydede, nemlig at man ikke skal fordrø Deviser tilbeibragte for, at Hundegalskab er udbruddt. Det forekommer mig, at vi, dersom dette Vndringsforslag bliver vedtaget, godt kunne undvære hele Loven; thi jeg tror, at den ærede Minister da ikke vilde være stillet et

Saar bedre, end han vilde være uden denne Lov. Jeg skal altsaa tillade mig at stemme for det Forslag, der er stillet af det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgtreds (Suel) til § 1, medens jeg dog skal forsiige paa, om jeg i Forbindelse med Andre til 3die Behandling kan komme ind paa saadanne Vndringer deri, som kunne betydelige de Medborgere eller de ærede Medlemmer af denne Forsamling, som tro, at det er for lidt betryggende, hvad der staar deri.

Indevrigsministeren (Skeel): Det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgtreds (Zeth) mente, at Loven af 1857 giver Ministeren en Bemyndigelse paa nogle af de Punkter, hvor denne er forlangt ved nærværende Lovforslag, og han mente, at en af de første Paragrafer i Loven 1857, nemlig § 2, saavidt jeg erindrer, giver Ministeren Anledning til at forhindre Indførelsen af Hunde her til Landet og Overførelse af dem fra en Provinds til en anden. — Jeg skal sige, at efter min Opfattelse indeholdes alle de Bestemmelser, der angaa Hunde, i § 11 og fl., men de foregaaende Paragrafer have paa ingen Maade Hensyn til Hunde eller tænke paa dem. Ikke at tale om, at de Sygdomme hos Husdyrene, som ere nævnte i de første Paragrafer, ere saadanne, som ikke opkomme hos Hundene, men kun hos Heste, Kvæg eller Faar, er der den væsentlige Forskjel paa Indholdet af Bestemmelserne i de første Paragrafer og de følgende, at de første Paragrafer sigte til at forhindre stort økonomisk Tab ved Udbredelsen af meget smitsomme og ødelæggende Sygdomme blandt Husdyrene, medens de Forholdsregler, der ere angivne i § 11 og de derefter følgende Paragrafer, sigte til at sikke Mennesker mod Følgerne af Anstalt af Dyr, der kunne forplante Dyrssygdomme til Mennesker. Det er altsaa snarere Forholdsregler, maa jeg sige, henhørende under det sanitære Politit, end Forholdsregler, der sigte til at afværge det økonomiske Tab, der har sin Grund deri, at et stort Antal af de virkelig nyttige og virkelig værdifulde Husdyr kunne ødelægges under Udbredelsen af en Smitte blandt dem. I god Overensstemmelse med min Opfattelse ere ogsaa de Exempler, der anførtes af det ærede Medlem, idet de jo kun gif ud paa en Udvikelse af Bestemmelsen om de Sygdomme hos Husdyrene, der ere Gjenstand for Lovgivningen i de første Paragrafer, altsaa Rygmarvsstiftus hos Hesten og Klovsyge hos Koen. Jeg tror saaledes, at det ærede Medlem paa ingen Maade har Ret i at det er en overflødig Bemyndigelse, Ministeren har søgt i § 2.

Hvad angaar de stillede Vndringsforslag skal jeg med Hensyn til den af det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgtreds (Suel) til § 1 stillede Vndring bemærke, at jeg selvsjælgelig ogsaa har søgt at er-